מדוע מניח את הלולבים על הגג שמעל האיצטבאות [־מדרגות] שבהר הבית, וְכִי לְיַיבְּשָׁן הוּא צָרִיךְ, והרי לולב יבש פסול למצוה, אֶלָּא אֵימָא שהיו מניחין את הלולבין עַל גַּב הָאִיצְטַבָּא – על המדרגה עצמה מתחת לסיכוך שהיה קבוע עליהן. אָמַר רַחֲבָא אָמַר (רב) [רַבִּי] יְהוּדָה, חַר הַבַּיִת סָטָיו כָּפוּל הָיָה – איצטבאות כפולות הקיפו אותו, סָטָיו לְפָנִים מִסָּטָיו – היקף איצטבאות חיצוני ובתוכו היקף פנימי של איצטבאות.

## משנה

מְצָרָהּ עֲרָבָה בֵּיצַד, מָקוֹם הָיָה לְמַטָּה מִירוּשָׁלַיִם – נמוך ממנה וְנִקְרָא מוֹצָא, יוֹרְדִין לְשָׁם וּמְלַקְּטִין מִשָּׁם מוּרְבִּיוֹת – ענפים ארוכים שֶׁל עֲרָבָה, וּבְאִין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצִדֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְרֹאשֵׁיהֶן כְּפוּפִין עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ. והכהנים תָּקְעוּ וְהֵרִיעוּ וְתָקְעוּ בחצוצרות לשם שמחה.

בְּכָל יוֹם מימי החג היו מַקִּיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת, וְאוֹמְרִים 'אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא ה' הַצְלִיחָה נָּא', רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, היו אומרים בהקפתם אֲנִי וָהוּ הוֹשִׁיעָה נָּא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם – ביום השביעי מַקִּיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים. בִּשְׁעַת פְּטִירָתָן – פרידתן ממצות ערבה ביום השביעי מָה הֵן אוֹמְרִים, יופי לְךָ מִזְבֵּחַ יופי לְךָ מִזְבֵּחַ – היופי הזה אנו עושין לך המזבח שאתה מכפר עלינו. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר, לְיָהּ וּלְךָ מִזְבֵּחַ לְיָהּ וּלְךָ מִזְבֵּחַ – כלומר לה' ולך המזבח אנו עושין את הכבוד הזה.

בְּמֵעֲשֵׂהוּ – של מצות ערבה בְּחוֹל, כָּךְ מֵעֲשֵׂהוּ בַּשַּׁבָּת כשחל יום שביעי להיות בשבת, אֶלָּא שֶׁבשבת הָיוּ מְלַקְּטִין אוֹתָן – את הערבות מֵעֶרֶב שבת כיון שאסור לקוצצם בשבת מהאילן, וּמַנִּיחִין אוֹתָן בְּגִינִיּוֹת שֶׁל זָהָב מלאות מים כְּדֵי שֶׁלֹּא יִכְמּוֹשׁוּ עד למחרת עת זקיפתן על המזבח. אבל בחול היו מלקטים אותם באותו יום ולא היו מתייבשים בזמן קצר זה. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוֹקָה אוֹמֵר, חֲרִיּוֹת – ענפים שֶׁל דֶּקֶל הָיוּ מְבִיאִין בין בחול בין בשבת וְחוֹבְטִין אוֹתָן בַּקַּרְקַע בְּצִדֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם – כלומר כל יום ויום מימי החג נִקְרָא יום חֲבִיטַת חֲרִיּוֹת.

מֵיד הִתִּינוֹקוֹת שׁוֹמְטִין הגדולים אֶת לוּלְבֵיהֶן וְאוֹכְלִין אֶתְרוֹגֵיהֶן – ביום שביעי של חג אחר שהשלימו לקיים מצות לולב היו הגדולים שומטים מידי הקטנים את לולביהן ואתרוגיהן, ואין בכך חשש גזל שכך נהגו מחמת שמחה.

## גמרא

תָּנָא המקום שלקטו ממנו את הערבות, שנקרא במשנה מוצא, מָקוֹם קָלָנְיָא הָוֵה – היה בן חורין ממיסי המלכות. וְתָנָא דִּידָן – של משנתינו מַאי טַעֲמָא קָרֵי לֵיהּ לאותו מקום בשם מוֹצָא. מבארת הגמרא: אֵידֵי דְּמִיפַּק מִבָּרָא קָרֵי לֵיהּ מוֹצָא – כיון שאותו מקום מוּצא מהמס של המלך ואינו נכלל בו, הוא נקרא מוּצָא.

שנינו במשנה: וּבְאִין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצִדֵּי כו': תָּנָא הערבות היו רַבּוֹת וַאֲרוּכוֹת וּגְבוֹהוֹת אַחַד עָשָׂר אַמָּה, כְּדֵי שֶׁיְּהוּ גוֹחוֹת עַל הַמִּזְבֵּחַ – מוטות לכיוון גג המזבח אַמָּה. אָמַר מְרֵימַר מְשׁוּם מַר זוּטְרָא, מדברי הברייתא שהערבות היו מוטות על המזבח אמה שֶׁמַּע מִינָּהּ, שֶׁעַל הַיְסוֹד מַנַּח לְהוּ לערבות, ולכך היה בערבות שארכן אחד עשר אמה כדי להיות מוטות אמה על גבי המזבח, דְּאִי סָלְקָא דַּעְתָּךְ אַאַרָעָא [־על הקרקע] מַנַּח לְהוּ לערבות, מִכְּדֵי שנינו במשנה (מידות פ"ג מ"א) בענין מידות המזבח שגובהו היה תשע אמות לבד הקרנות: עָלָה אַמָּה מן הקרקע וְכָנַס אַמָּה – נכנס אמה כלפי פנים [ונעשה כעין מדרגה] וְהוּא יְסוֹד המזבח, עָלָה חֲמֵשׁ וְכָנַס אַמָּה וְהוּא סוֹכֵב, עָלָה שָׁלֹשׁ וְהוּ מְקוֹם הַקְּרָנוֹת – גג המזבח שממנו יצאו ארבעת קרנותיו, ואם כן גּוֹחוֹת עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ הֵיכִי מַשְׁכַּחַת לָהּ, שכן כדי שהערבות יוכלו להיות מוטות על המזבח אמה, הן צריכות להיות גבוהות ממנו שתי אמות או יותר, ובלא זה הן נגררות על המזבח ולא מוטות עליו, ואם מניח את הערבות על הקרקע, אין בהם שתי אמות למעלה מן המזבח, שהרי גובה המזבח תשע אמות, וכניסת היסוד והסובב ממעטת עוד מאורכן שהרי צריך להניחן באלכסון, אֶלָּא לָאו שְׁמַע מִינָּהּ אַיְסוֹד מַנַּח לְהוּ, ושמונה אמות עומדות כנגד גובה המזבח מן היסוד ולמעלה, ואף שכניסת הסובב ממעטת קצת מגובהן משום שצריך להניחם באלכסון, עדיין נותרו יותר משתי אמות, ומהן יותר מאמה שהערבה עומדת בזוית הממשיכה את האלכסון ואמה מוטה על המזבח, שְׁמַע מִינָּהּ.

אָמַר רַבִּי אַבָּהוּ, מַאי קְרָאָה – היכן מרומז בכתוב שיש לערבות להיות עולות למעלה מגובה המזבח, שֶׁנֶּאֱמַר 'אִסְרוּ חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ' ופירושו, הקיפו את המזבח באילנות בחג הסוכות, וראשיהם יגיעו עד הקרנות שהן גבוהות מן המזבח.

דרשה נוספת על פסוק זה: אָמַר רַבִּי אַבָּהוּ אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל הַנּוֹטֵל לוּלָב בְּאֲגוּדוֹ – אגוד עם מיניו וְהָדַס בַּעֲבוֹתוֹ – נראה קלוע שלכל אורכו יוצאים שלשה עלים מקן אחד, מַעֲלֶה עָלָיו הַכָּתוּב כְּאִילּוּ בָּנָה מִזְבֵּחַ וְהִקְרִיב עָלָיו קָרְבָּן, שֶׁנֶּאֱמַר

---

## אגרות קודש

ב"ה, כ"ט אד"ש, תשי"ט

ברוקלין.

הרה"ג וו"ח אי"א נו"נ וכו' מו"ה אליעזר ירוחם שי'

שלום וברכה!

מאשרים קבלת הפתקא דכת"ר מיום השני, ציון לדברי הד"ח על התורה, בפירוש מאמר רז"ל, האומר סלע זה לצדקה וכו' ה"ז צדיק גמור.

ומלתא אלבישייהו יקירא, והרי ששים רבוא פירושים בדרוש, כמבואר בשער הגלגולים הקדמה י"ז.

בכבוד ובברכה לחג הפסח כשר ושמח.

'אִסְרוּ חַג בַּעֲבוֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ', ודורשים 'אסרו' לשון קשירה על האגודה של הלולב, 'בעבותים' בשלשה הדסים עבותים שעליהן גדילים כמין קליעה, הרי זה כמותן דמים על קרנות המזבח.

דרשה נוספת על פסוק זה: אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַי, וְרַבִּי יוֹחָנָן אמר כן מְשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן הַמָּחוֹזִי מְשׁוּם רַבִּי יוֹחָנָן חֲמִשָּׁה דְּבָרִים, כָּל הָעוֹשֶׂה אִיפּוּר – אגודה לָחָג בַּאֲבִילָה וּשְׁתִיָּה שקורא לחג עונג באכילה ושתיה, מַעֲלֶה עָלָיו הַכָּתוּב כְּאִילּוּ בָּנָה מִזְבֵּחַ וְהִקְרִיב עָלָיו קָרְבָּן, שֶׁנֶּאֱמַר 'אִסְרוּ חַג בַּעֲבוֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ', ודורש הוסיפו לחג 'עבותים' לשון בהמות עבות ושמנות, ובכך יחשב כמתן דמים על קרנות המזבח.

אָמַר חִזְקִיָּה אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַי, כָּל חֲמִצָּה כּוּלָּן שחפץ המצוה הוא דבר הצומח מן הקרקע, אֵין אָדָם יוֹצֵא בָּהֶן אֶלָּא דֶּרֶךְ גְּדִילָתָן מן הקרקע, השורש למטה ומה שצומח עליו למעלה, ולא כאשר מעמידם הפוך מצורת גידולם, שֶׁנֶּאֱמַר בקרשי המשכן 'עֲצֵי שִׁטִּים עֹמְדִים', כמו שעמדו בגדילתן, ומקרשי המשכן למדו לשאר המצוות כלולב ומינין שיש ליטלם בדרך גדילתם באילן, ולא להפכם. תָּנָא נַמִּי תָּנֵי 'עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים' שֶׁעוֹמְדִים כְּדַרְכָּן גְּדִילָתָן במחובר. דָּבָר אַחֵר 'עוֹמְדִים' שֶׁמַּעֲמִידִין אֶת צִיפּוּיָן – הקרש מחזיק את ציפוי הזהב שעליו, והוא קבוע בו במסמרים, ולא היה הציפוי מטס של זהב החלול בתוכו כמידת הקרש, שבאופן זה אין הקרש מעמיד את הציפוי אלא הוא עומד מאיליו. דָּבָר אַחֵר 'עוֹמְדִים' נדרש על אחר שנגנזו קרשי המשכן, שֶׁמָּא תֹּאמַר שאחר שנגנזו אֲבַד סִיכְּרָם – בטחונם, שלא ישובו עוד, וּבָטַל סִיכּוּיִין – מבטם, מה שאנו סוכין וצופין להן, תַּלְמוּד לוֹמַר 'עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים' שֶׁעוֹמְדִים לְעוֹלָם וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים שאין שולט בהם רקבון ותולעים.

וְאָמַר חִזְקִיָּה אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַי, יָכוֹל אֲנִי לְפָטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוּלּוֹ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרֵאתִי עַד עַתָּה, שיש בכח זכויותי, לסבול את עוונות כל יושבי העולם ולהגן עליהם, וְאִילְמָלֵי (אליעזר) [אֶלְעָזָר] בְּנִי עִמִּי – אם אצרף עמי את אלעזר בני, נוכל לפטור בזכויותינו את העולם מן הדין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו, וְאִילְמָלֵי יוֹתָם בֶּן עֻזִּיָּהוּ מלך יהודה עִמָּנוּ, בכוחנו להגן על האנשים מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפוֹ – עד שיסתיים העולם.

וְאָמַר חִזְקִיָּה אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחַי, רָאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה – צדיקים הראויים להיות מהכת המקבלת פני שכינה וְחֶזְקָן מוּעָטִין, כלומר שראה לפי מעשי הברירות שבדור ההוא שבני עליה מועטים הם, אִם אֵלֶּךָ חֵן בני העליה, מובטח אני שאֲנִי וּבְנֵי מֵחֶן – מאותם בני עליה, אִם מֵאָה הֵם אֲנִי וּבְנֵי מֵחֶן, אִם שְׁנַיִם הֵן אֲנִי וּבְנֵי חֶן. מקשה הגמרא: וּמִי זוּמְרֵי כּוּלֵּי הַאי – וכי הצדיקים מקבלי פני שכינה מועטים כל כך, וְהָא אָמַר רָבָא, תַּמְנֵי סְרֵי אַלְפֵי דָּרָא הָווּ דְּקַמֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא – שמונה עשר אלף שורות של צדיקים יושבים לפני הקדוש ברוך הוא, שֶׁנֶּאֱמַר 'כְּבִיכְּ שְׁמֹנָה עָשָׂר אֶלֶף', וכיצד הסתפק רבי שמעון בר יוחאי שמא הצדיקים שבכל הדור אינם אלא שנים. מתרצת הגמרא: לֹא קַשְׁיָא, הָא – אותם שהם מועטים הם הצדיקים דְּמִסְתַּכְּלֵי בְּאַסְפַּקְלַרְיָא הַמְאִירָה – שהמחיצה החוצצת ביניהם לשכינה מאירה, הם מועטין ובודדים, הָא – דברי רבא שיש שמונה עשר אלף שורות, הם מהצדיקים דְּלֹא מִסְתַּכְּלֵי בְּאַסְפַּקְלַרְיָא הַמְאִירָה ואינם רואים בבירור. מקשה הגמרא: וְהצדיקים דְּמִסְתַּכְּלֵי בְּאַסְפַּקְלַרְיָא הַמְאִירָה מִי זוּטְרֵי כּוּלֵּי הַאי שיתכנו שאינם אלא שנים, וְהָא אָמַר אַבַּיֵי, לֹא פָּחוֹת עָלְמָא מִתְּלָתִין וְשִׁתָּא צַדִּיקֵי [שלושים ושש צדיקים] בכל דור דְּמִסְתַּכְּלֵי אַפֵּי שְׁכִינְתָּא בְּכָל יוֹם – שמקבלים פני שכינה כל יום, שֶׁנֶּאֱמַר 'אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ' ל'וֹ בְּגִימַטְרִיָּא תְּלָתִין וְשִׁתָּא הָווּ, ודורש את הכתוב אשרי הצדיקים המחכים לכת הרואה פני שכינה שהיא כמנין ל"ו. מתרצת הגמרא: לֹא קַשְׁיָא הָא דְּעַיְּילֵי בְּבַר – ברשות, שאינם חשובים כל כך ומתעכבים בחוץ עד שימלכו המלאכים בשכינה אם ליתן להם רשות להיכנס, הם מרובים ובכל דור יש לא פחות מל"ו צדיקים בדרגה זו, הָא דְּעַיְּילֵי בְּלֹא בַּר – שאין מי שיעכב בעדם והם נכנסים מיד ללא נטילת רשות, הם מועטים.

שנינו במשנה: בִּשְׁעַת פְּטִירָתָן מָה הֵן אוֹמְרִים וְכוּ' יופי לך מזבח יופי לך מזבח, רבי אלעזר אומר ליה ולך מזבח ליה ולך מזבח. מקשה הגמרא: כיצד כולל בשבחו לדעת רבי אלעזר, את הקב"ה והמזבח כאחד, וְהָא קָא מְשַׁתַּתְּפָה שֵׁם שָׁמַיִם וְדָבָר אַחֵר, וְתַנְיָא כָּל הַמְשַׁתֵּף שֵׁם שָׁמַיִם וְדָבָר אַחֵר נֶעֱקָר מִן הָעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר 'זובח לאלהים יחרם בִּלְתִּי לַה' לְבַדּוֹ'. מתרצת הגמרא: הָכִי קָאָמַר, לֵיהּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים שהוא אלהינו ואין אנו כופרים בו חלילה, וְלֵיהּ המזבח אָנוּ מְשַׁבְּחִין שאתה חביב לפני הקב"ה לכפר עלינו, לֵיהּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים וּלְהָךְ אָנוּ מְקַלְּסִין. נמצא שאינו כולל את המזבח עם שם שמים אלא שני דברים נפרדים הם, הודאה בהקב"ה ושבח למזבח שנבחר על ידו לכפר עלינו.

שנינו במשנה: כְּמַעֲשֵׂהוּ בַּחוֹל כך מעשהו בשבת וכו', רבי יוחנן בן ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין וחובטין אותן בצדי המזבח ואותו היום נקרא חבוט חריות. מבארת הגמרא: אָמַר רַב הוּנָא, מַאי טַעֲמָא דְּרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוֹקָה שהיו מביאין חריות של דקל, דִּכְתִיב 'כַּפּוֹת תְּמָרִים' לשון רבים שהם שְׁנַיִם, ללמד שצריך ליקח אַחַת לַלּוּלָב וְאַחַת לַמִּזְבֵּחַ, כלומר חוץ מהלולב הניטל לשם מצותו היו מביאין חריות של דקל [שהלולב גדל עליו] וחובטין אותן בצידי המזבח. וְרַבָּנָן אָמְרֵי 'כַּפּוֹת' כְּתִיב לשון יחיד, ולכך אין מצוה במין הדקל אלא בלולב ואין כלל מצוה בחבטה בצד המזבח. רַבִּי לֵוִי אוֹמֵר, טעמו של רבי יוחנן בן ברוקה להבאת חריות של דקל אינו מצוה מן התורה אלא לסימן טוב בעלמא לקילוסן ושבחן של ישראל, ובהבאת חריות של דקל אנו רומזים שישראל הם כְּתָמָר הגדל על הדקל, מַה תָּמָר זֶה אֵין לוֹ אֶלָּא לֵב אֶחָד – אין לו שרף אלא בגזע הזקוף על פני כל גובהו ולא בענפים ובמכבדות, אַף יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם אֶלָּא לֵב אֶחָד לַאֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם – דעתם שלמה באמונה בה' ואין לבם חלוק על המקום.

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל, על מצות לוּלָב מברכין כל שִׁבְעָה ימים, כל יום כשבא ליטלו, וְסוּכָּה אין מברכין עליה אלא יוֹם אֶחָד בלבד, ביום הראשון, ופוטרים בכך את כל הימים שאחריו. שואלת הגמרא: מַאי טַעֲמָא לחלק בין מצות נטילת לולב לישיבה בסוכה. עונה הגמרא: מצות לוּלָב, דְּמַפְסְקֵי לֵילוֹת מַיָּמִים – שהלילות מפסיקים בין הימים שכן אין מצות לולב נוהגת אלא ביום, כָּל יוֹמָא מִצְוָה בְּאַפֵּיהּ נַפְשֵׁיהּ הוּא – כל יום הוא מצוה נפרדת, ולכך זקוק לברך כל יום מחדש, אבל מצות סוּכָּה דְּלֹא מַפְסְקֵי לֵילוֹת מַיָּמִים שכן ישיבה בסוכה נוהגת בימים ובלילות לעשותה כדירת קבע, כּוּלְּהוּ שִׁבְעָה כְּחַד יוֹמָא אַרֵיכָא דָּמוּ – נחשבים שבעת הימים כיום אחד ארוך שכולן מצוה אחת היא, ולכך מברך ביום הראשון שבו מתחילה המצוה, ושאר הימים נחשבים כהמשך היום הראשון לענין זה. וְרַבָּה בַּר בַּר חָנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן להיפך, סוּכָּה מברכין עליה כל שִׁבְעָה ימים, וְלוּלָב אין מברכין עליו אלא יוֹם אֶחָד – ביום הראשון. מבארת הגמרא: מַאי טַעֲמָא, סוּכָּה שמצוותה דְּאוֹרַיְיתָא כל שבעה ימים שנאמר (ויקרא כג מב) 'בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים', חשובה לברך עליה שִׁבְעָה ימים, ואילו לוּלָב שחובתו דְּרַבָּנָן בשאר הימים, שמן התורה אין מצוותו בגבולין אלא ביום הראשון שנאמר (ויקרא כג מ) 'וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן', סַגִּי לֵיהּ בְּחַד יוֹמָא – די לברך ביום הראשון שמצותו מן התורה ואין לברך בשאר הימים שאינם אלא מדרבנן. כִּי אֲתָא רָבִין אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אֶחָד זֶה וְאֶחָד זֶה שִׁבְעָה – בין על מצות סוכה בין על מצות לולב מברכין שבעה ימים, על לולב מברך כל יום משום שהלילות מפסיקים את חיובו [ואין מעלתו פחותה לענין ברכה מחמת שמצותו מדרבנן], ואף על סוכה מברך שבעה ימים שכל פעם שחפץ לאכול הרי חייב לאכול בסוכה. אָמַר רַב יוֹסֵף, נָקוֹט דְּרַבָּה בַּר בַּר חָנָה בְּיָדָךְ – להלכה יש לנקוט כדברי רבה בר בר חנה שאמר בשם רבי יוחנן שיש לברך על מצות סוכה שבעה ימים, משום דְּכוּלְּהוּ אָמוֹרָאֵי שאמרו את דעתו של רבי יוחנן בנידון, קָיְימֵי כְּוָותֵיהּ בְּסוּכָּה [ולא נחלקו אלא בלולב], ונמצא שדעת רבי יוחנן שעל סוכה יש לברך שבעה ימים, וחלוק על שמואל שאמר שאין מברכין על סוכה אלא ביום הראשון, ושמואל ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן.

מקשה הגמרא: מֵיתִיבִי